

Αξιοθέατα

Βυτίνα

Η Βυτίνα είναι ορεινό χωριό της Πελοποννήσου, στο Νομό Αρκαδίας. Βρίσκεται σε υψόμετρο 1033 μέτρων, στο όρος Μαίναλο σε μια κατάφυτη περιοχή που δεσπόζουν πεύκα, έλατα και καστανιές. Αποτελεί ένα από τα αξιολογότερα ορεινά θέρετρα της Πελοποννήσου και ευρύτερα της Ελλάδας. Το όνομά της κατά την επικρατέστερη άποψη προέρχεται από τη λέξη "Βυθός" επειδή αρχικά ήταν κτισμένη σε λεκάνη ανάμεσα λόφων. Φέρεται να κτίσθηκε μετά τη διάλυση της αρχαίας πόλης "Μεθύδριο" τα ερείπια της οποίας βρίσκονται σε απόσταση 5 χιλιομέτρων. Ο Πausanias αναφέρει για την πόλη Μεθύδριο το 174 π.Χ.: "Μεθύδριον ουχί πλέον ακμάζουσα πόλιν..". Πιθανότερος χρόνος ίδρυσης της Βυτίνας φέρεται περί το 350 μ.Χ., σε απόσταση 2-3 χλμ. από τη σημερινή θέση, στη περιοχή Δαμασκηλιά.

Ιστορία

Στην αρχαιότητα λατρευόταν εδώ η θεά Δήμητρα και ο Ίππιος Ποσειδώνας, τα ερείπια του ναού του οποίου σώζονται στην είσοδο προς το χωριό Μαγούλιανα. Στην Ελληνική Επανάσταση του 1821, η Βυτίνα είχε αναγνωριστεί ως βακούφιο θεωρούμενος τόπος ιερός. Υπήρξε κέντρο ανεφοδιασμού, με αποτέλεσμα η πόλη να παίζει καθοριστικό ρόλο στη διάρκεια του πολέμου με συνέπεια να πυρποληθεί επτά φορές από τον Ιμπραήμ.

Μετά την απελευθέρωση και μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η Βυτίνα ήταν το μεγάλο εμπορικό κέντρο της περιοχής με σημαντικό παζάρι. Μάλιστα υπήρχε και υποκατάστημα της Τράπεζας Αθηνών καθώς και Δασοκομική Σχολή. Ο σπουδαιότερος λόγος της ανάπτυξης εκείνης ήταν η έλλειψη συγκοινωνίας με τα γύρω χωριά που όταν ολοκληρώθηκε έπαψε και η Βυτίνα να αποτελεί το άλλοτε εμπορικό κέντρο. Ένας σημαντικός πόλος έλξης για τη Βυτίνα σήμερα αποτελεί το χιονοδρομικό κέντρο της Οστρακίνας στο Μαίναλο. Άξιο επίσκεψης στη περιοχή είναι το Αργυρόκαστρο (1450 μ. υψόμετρο) κοντά στα Μαγούλιανα, στην άκρη απότομου βράχου ύψους 100 μέτρων, που έκτισαν οι Φράγκοι το 1205 ιδρύοντας τη Βαρονία της Άκοβας.

Αξιοθέατα

Σημαντικότερα αξιοθέατα στη Βυτίνα είναι ο Ι. Ναός του Αγίου Τρύφωνα που δεσπόζει στη πλατεία της κωμόπολης, που οικοδομήθηκε το 1846 με κύριο υλικό μαύρο μάρμαρο από τη γύρω περιοχή, οι δύο παραδοσιακοί ξυλόφουρνοι που βρίσκονται κοντά στη κεντρική πλατεία καθώς και το Λαογραφικό Μουσείο. Αυτό που χαρίζει στη πόλη την ιδιαίτερη ομορφιά είναι ο δενδροσκεπαστος δρόμος που ξεκινά σχεδόν από την πλατεία και καταλήγει στον εθνικό δρόμο Τριπόλεως Βυτίνας. Κύρια προϊόντα είναι το μέλι από κωνοφόρα δένδρα και κτηνοτροφικά, κρέας, τυρί κ.λπ.

Με βάση τη Βυτίνα και σε κοντινή σχετικά απόσταση μπορεί κάποιος να επισκεφθεί τη Δημητσάνα, το φαράγγι του Λούσιου, τη Στεμνίτσα και τα Λαγκάδια, ενώ ανηφορίζοντας τις πλαγιές του Μαίναλου με καλό ασφαλτόδρομο φθάνει στο οροπέδιο της Οστρακίνας σε υψόμετρο 1600 μ. όπου λειτουργεί μικρό χιονοδρομικό κέντρο.

Δημητσάνα

Η Δημητσάνα είναι χτισμένη πάνω σε λοφοράχη σε υψόμετρο 950 μέτρων, από τη μεσημβρινή πλευρά της οποίας παρέχεται θαυμάσια θέα της πεδιάδας της Μεγαλόπολης και του Ταΰγετου. Αποτελεί έδρα του διευρυμένου δήμου Γορτυνίας, ενώ μέχρι πρόσφατα ήταν έδρα του Δήμου Δημητσάνας. Η ιστορία της αρχίζει κατά τους Ομηρικούς χρόνους, όταν στη θέση της βρισκόταν η μικρή αρκαδική πόλη Τεύθις.

Αποτελεί κοινότητα μαζί με τα χωριά Παλαιοχώρι, Καρκαλού και τις μονές Αιμουαλών - Φιλοσόφου, με συνολικό πληθυσμό 740 κατ. Προπολεμικά η Δημητσάνα είχε διπλάσιο πληθυσμό, το 1960 είχε 2.000, αλλά πολλοί Δημητσανίτες μετανάστευσαν κι εγκαταστάθηκαν στην Αμερική, την Αυστραλία και αλλού. Η Δημητσάνα στα χρόνια της Τουρκοκρατίας διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο με το «κρυφό σχολειό» και το 1821 με το «Δημητσανίτικο μπαρούτι» που παρασκεύαζε. Είναι πατρίδα του Εθνομάρτυρα Πατριάρχη Γρηγορίου του Ε', του οποίου το άγαλμα δεσπόζει στην κεντρική πλατεία του χωριού, που υπήρξε δωρεά του Μαρασλή, και του Μητροπολίτη Παλαιών Πατρών Γερμανού, όπου αμφοτέρων οι οικίες διασώζονται. Στο μουσείο της Δημητσάνας που στεγάζεται στη Βιβλιοθήκη, εκτίθενται υφαντά, αργαλειοί, είδη λαϊκής τέχνης και αρχαιολογική συλλογή. Λίγο έξω από τη Δημητσάνα βρίσκεται και το Υπαίθριο Μουσείο Υδροκίνησης, που στόχο έχει την ανάδειξη των παραδοσιακών υδροκίνητων εγκαταστάσεων που παλιότερα ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένες στην περιοχή.

Ιστορία

Στην θέση της σημερινής Δημητσάνας υπήρχε η αρχαία Αρκαδική πόλη Τεύθις η οποία είχε συμμετάσχει στον Τρωικό πόλεμο αλλά και στον εποικισμό της Μεγαλόπολης.

Το 963 μ.Χ. ιδρύεται η Μονή Φιλοσόφου 2,5 χιλιόμετρα έξω από τη Δημητσάνα. Το όνομα Δημητσάνα αναφέρεται για πρώτη φορά το 967 μ.Χ. σε πατριαρχικό έγγραφο σχετικό με την Μονή Φιλοσόφου. Το 1764 ένας σοφός καλόγερος, ο Αγάπιος, έχτισε βιβλιοθήκη και μετέφερε τα βιβλία από το μοναστήρι. Η βιβλιοθήκη μεγάλωνε συνεχώς μέχρι το 1821, γιατί το Πατριαρχείο έδινε νέα βιβλία καθώς στη Δημητσάνα λειτουργούσε ιερατική σχολή που έγινε γνωστή με τ' όνομα «Φροντιστήριο Ελληνικών Γραμμάτων». Η σχολή της Δημητσάνας λειτούργησε από το 1764 και από αυτή αποφοίτησαν πολλοί μητροπολίτες και λόγιοι, ανάμεσά τους ο Γρηγόριος ο Ε' και ο Παλαιών Πατρών Γερμανός.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα του 1821, μεγάλο μέρος της βιβλιοθήκης καταστράφηκε, γιατί οι Έλληνες χρειάζονταν το χαρτί για να φτιάχνουν φυσέκια στους 14 μπαρουτόμυλους της Δημητσάνας, που δούλευαν νύχτα μέρα τροφοδοτώντας τους αγωνιστές. Για το λόγο αυτό η Δημητσάνα ονομάστηκε «μπαρουταποθήκη του Έθνους». Οι πρώτοι μπαρουτόμυλοι κατασκευάστηκαν με το πρόσχημα της οικοτεχνίας στα μέσα του 18ου αιώνα από τον μητροπολίτη Ανανία Λακεδαιμονίας που προετοίμαζε εξέγερση κατά των Τούρκων. Το κίνημα αποκαλύφθηκε και το 1764 εκτελέστηκε ο ίδιος όπως και οι συνεργάτες του.

Αξιοθέατα

Η Δημητσάνα είναι πετρόχτιστος οικισμός με αξιόλογα αρχοντικά, τα περισσότερα από τα οποία είναι αναστηλωμένα σήμερα. Ο οικισμός είναι χαρακτηριστικό δείγμα αρχιτεκτονικής της Γορτυνίας και είναι χαρακτηρισμένος παραδοσιακός.

Αξιοθέατα στο εσωτερικό του οικισμού αποτελούν η Βιβλιοθήκη Δημητσάνας, το αρχοντικό του Γρηγορίου του Ε΄, το δημοτικό σχολείο κ.α. Η βιβλιοθήκη στεγάζεται σε τμήμα του χώρου της Σχολής Δημητσάνας. Ιδρύθηκε το 1764 και εμπλουτιζόταν με βιβλία επί 57 έτη. Κατά την διάρκεια της επανάστασης του 1821 μέρος των βιβλίων χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή φυσεκίων καθώς υπήρχε έλλειψη από χαρτί. Σήμερα αριθμεί περισσότερους από 35.000 τόμους, χειρόγραφα και έγγραφα. Το δημοτικό σχολείο χτίστηκε την περίοδο 1898-1910 με δωρεά του Ανδρέα Συγγρού. Αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα διτάξιου σχολείου αυτής της περιόδου. Λειτούργησε ως το 1930 ως σχολείο θηλέων και στην συνέχεια στέγασε το ειρηνοδικείο Ψωφίδος.

Στην ευρύτερη περιοχή σημαντικά αξιοθέατα είναι η παλαιά και νέα Μονή Φιλοσόφου καθώς και η Μονή Προδρόμου που βρίσκονται στο εσωτερικό του φαραγγιού του Λούσιου. Λίγο έξω από τον οικισμό βρίσκεται το Υπαίθριο Μουσείο Υδροκίνησης που δημιουργήθηκε το 1997 με αναστήλωση εγκαταλελειμμένων προβιομηχανικών εγκαταστάσεων, που στηρίζονταν στην υδροκίνηση.

Λιμποβίσι

Χωμένο στο ελατοδάσος και μέσα στις μεγάλες χαράδρες του Μαινάλου, σε υψόμετρο 1200μ, ανάμεσα στο Χρυσοβίτσι και την Πιάνα και σε πανέμορφη και δύσβατη τοποθεσία, είναι το Λιμποβίσι (ή Λιμποβίτσι), το ένδοξο χωριό των Κολοκοτρωναίων. Το χωριό φέρει εμφανώς σλαβική ονομασία, όπως και άλλα χωριά της περιοχής. Εδώ έζησαν οι Κολοκοτρωναίοι, και μεγάλωσε και κατοικούσε κατά καιρούς ο αρχιστράτηγος Θ. Κολοκοτρώνης. Το Λιμποβίσι ήκμασε επί Ενετοκρατίας και Τουρκοκρατίας. Μάλιστα, η απογραφή των Ενετών το 1711 κατέγραψε 500 κατοίκους.

Ο χώρος του άλλοτε κραταιού αρκαδικού χωριού καταλαμβάνει σήμερα ένα μικρό πλάτωμα, που έχει διαμορφωθεί σε σύγχρονο μικρό πάρκο. Σε τίποτα σήμερα δεν θυμίζει την ύπαρξη του χωριού, παρά μόνο λιγοστά χαλάσματα. Τα μόνα οικήματα που περιέχει είναι το ανακατασκευασμένο σπίτι των Κολοκοτρωναίων, η παλιά εκκλησία του Αϊ- Γιάννη, όπου εκκλησιαζόταν Γέρος του Μοριά και τα παλικάρια του, ένα αναψυκτήριο όπως και ένα μικρό οίκημα των φυλακών. Τα ανακατασκευασμένο σπίτι του Κολοκοτρώνη είναι ένα λιθόκτιστο κτήριο κτισμένο σύμφωνα με τις μαρτυρίες κατά τα πρότυπα του παλαιού και σε σημείο κατά τα φαινόμενα δίπλα από την αρχική του θέση(ακριβώς δίπλα υπάρχουν ερείπια παλιού σπιτιού). Η ανέγερσή του έγινε το 1990 με δαπάνη του επιχειρηματία Π. Αγγελόπουλου, ο οποίος και χρηματοδότησε τη διαμόρφωση και εξωραϊσμό του γύρω χώρου. Σήμερα το σπίτι λειτουργεί σαν ανοικτό μουσείο και φιλοξενεί σύγχρονο εικονογραφικό υλικό από τη ζωή και δράση του Θ. Κολοκοτρώνη.

Στεμνίτσα

Η Στεμνίτσα είναι ορεινό χωριό του δήμου Γορτυνίας της Αρκαδίας. Χτισμένη στο Μαίναλο και σε ύψος 1080 μέτρων είναι χαρακτηρισμένη ως παραδοσιακός οικισμός. Η απόσταση από την Αθήνα είναι 220 χιλιόμετρα και 45 χιλιόμετρα από την Τρίπολη.

Ιστορία

Η περιοχή είναι από την αρχαιότητα γνωστή ως Υψούς. Σύμφωνα με τη μυθολογία, η αρχαία Υψούς χτίστηκε από τον Υψούντα, έναν από τους πενήντα γιους του βασιλιά της Αρκαδίας Λυκάονα. Αναφορά για την Υψούντα γίνεται και από τον Πausanias στα "Αρκαδικά". Είναι άγνωστο πότε ακριβώς μετονομάστηκε σε Στεμνίτσα αλλά εικάζεται ότι έγινε τον 7^ο αιώνα μ.Χ., μετά την εποίκηση των περιοχών από Σλάβους, καθώς Στεμνίτσα σημαίνει τόπος δασώδης και σκιερός στα σλαβικά. Γνώρισε μεγάλη ακμή κατά τη βυζαντινή περίοδο, όταν ήταν γνωστές οι στεμνιτσιώτικες καμπάνες.

Στην επανάσταση του '21 έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο. Ήταν η έδρα του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη που την αποκαλούσε *χωριατοπούλα του Μοριά*. Ως επακόλουθο του ρόλου της στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα διατέλεσε έδρα της πρώτης Πελοποννησιακής Γερουσίας και πρώτη άτυπη πρωτεύουσα του επαναστατημένου Ελληνικού έθνους για μια ημέρα-27 Μαΐου του 1821-ημερομηνία κατά την οποία έλαβε μέρος η Α Πελοποννησιακή Γερουσία στην Ι.Μ. Χρυσοπηγής στη Στεμνίτσα. Από τη Στεμνίτσα καταγόταν ο Δημήτριος Σφήκας, αγωνιστής της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, ο οποίος είχε πάρει μέρος στην περίφημη Μάχη του Σκουλενίου (17 Ιουνίου 1821), ενός χωριού της σημερινής Ρουμανίας. Μεγάλης ιστορικής σημασίας έχουν και οι "Αναμνήσεις" του για τα γεγονότα του 1821 στη Δακία. Λόγω του δύσβατου εδάφους της περιοχής ο κόσμος στράφηκε προς το εμπόριο και την αργυροχρυσοχοΐα. Στη Στεμνίτσα υπάρχει και η σχολή Αργυροχρυσοχοΐας του Τ.Ε.Ε. Στεμνίτσας.

Αξιοθέατα

Η Στεμνίτσα αποτελεί δημοφιλή τουριστικό προορισμό καθ'όλη την διάρκεια του έτους. Στη Στεμνίτσα λειτουργούν αρκετοί παραδοσιακοί ξενώνες και πολυτελές ξενοδοχείο. Ορισμένα από τα αξιοθέατα της περιοχής είναι:

- Λαογραφικό μουσείο Στεμνίτσας
- Το φαράγγι του Λούσιου
- Τα μοναστήρια του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, ενός από τα πιο σημαντικά μοναστήρια της Πελοποννήσου, την Ι.Μ. Παναγίας Φιλοσόφου και την Ι.Μ Ζωοδόχου Πηγής(15ος αιώνας).
- Το ελατοδάσος του Μαινάλου και το χιονοδρομικό του κέντρο.
- Τα γραφικά χωριά και τους παραδοσιακούς οικισμούς της περιοχής

Καρύταινα

Η Καρύταινα (γράφεται και Καρίταινα) είναι χωριό της Γορτυνίας του νομού Αρκαδίας. Είναι χτισμένη σε κορυφή λόφου γύρω από το μεσαιωνικό κάστρο. Βρίσκεται στο χώρο της αρχαίας Βρένθης. Ο οικισμός διακρίνεται ιδιαίτερα για τον μεσαιωνικό της χαρακτήρα που της προσδίδουν τα σπίτια, το κάστρο και οι βυζαντινού ρυθμού εκκλησίες.

Ιστορία

Η Καρύταινα αναφέρεται για πρώτη φορά τον 13ο αιώνα, κατά τη διάρκεια της Φραγκοκρατίας στην Ελλάδα. Την περίοδο αυτή υπήρξε πρωτεύουσα μίας από τις βαρονίες των Φράγκων. Στη γαλλική παραλλαγή του Χρονικού του Μορέως αναφέρεται ως Caraintaine. Τα πρώτα χρόνια της Φραγκοκρατίας, την βαρονία της την κατείχε η οικογένεια των Ντε Μπρυγιέρ (ή Ντε Μπριέλ). Στην οικογένεια αυτή αποδίδεται και η κατασκευή του κάστρου της Καρύταινας που χτίστηκε στα μέσα του 13ου αιώνα. Για την κατασκευή του χρησιμοποιήθηκαν τα ερείπια της αρχαίας Βρένθης που ήταν χτισμένη στην ίδια τοποθεσία. Το εντυπωσιακό και ισχυρό κάστρο της Καρύταινας προσέδωσε στην πόλη στρατηγική σημασία και την ασφάλισε αποτελεσματικά. Αργότερα, η Καρύταινα πέρασε στην εξουσία του Δεσποτάτου του Μορέως, καθώς το 1320 εξαγοράστηκε από τον Ανδρόνικο Παλαιολόγο.

Από το 1461 πέρασε στους Οθωμανούς. Στην τουρκοκρατία παρέμεινε σημαντικό εμπορικό κέντρο, που κατέλαβαν το 1821 οι Έλληνες. Το 1826 χρησιμοποίησε ο Κολοκοτρώνης το κάστρο της ως ορμητήριο κατά του Ιμπραήμ και ως καταφύγιο των γυναικών και των παιδιών. Μετά την ίδρυση του Ελληνικού κράτους, η Καρύταινα υπήρξε πρωτεύουσα του τοπικού δήμου της περιοχής, του Δήμου Γόρτυνος, ο οποίος λειτούργησε αρχικά στο διάστημα 1835-1912. Το 1912 ο δήμος καταργήθηκε και η Καρύταινα έγινε έδρα της ομώνυμης κοινότητας.

Αξιοθέατα

Η Καρύταινα είναι ανακηρυγμένος παραδοσιακός οικισμός, καθώς διατηρεί το χρώμα της μεσαιωνικής καστροπολιτείας. Κύριο αξιοθέατο είναι το κάστρο της, χτισμένο στην κορυφή του λόφου πάνω από τον οικισμό. Έχει μήκος που ξεπερνά τα 110 μέτρα και πλάτος που ξεπερνά τα 40. Τα τείχη του φτάνουν σε ύψος μέχρι τα 7 μέτρα και σε πλάτος μέχρι τα 2. Κοντά στην Καρύταινα ρέει ο ποταμός Αλφειός, ο οποίος σχηματίζει στα δυτικά της Καρύταινας μεγάλο φαράγγι, συμβάλλοντας στη φυσική οχύρωση της περιοχής. Πάνω στον Αλφειό, κοντά στην Καρύταινα, διασώζονται δύο παραδοσιακά γεφύρια, το γεφύρι του Κούκου και το γεφύρι της Καρύταινας. Το πρώτο είναι μονότοξο, χτισμένο το 1880 και διασώζεται σήμερα σε καλή κατάσταση. Το δεύτερο ήταν πεντάτοξο, όμως σε μία μάχη την περίοδο του εμφυλίου καταστράφηκε η κύρια καμάρα του και παραμένει έως σήμερα κατεστραμμένο. Δίπλα του διέρχεται ο σύγχρονος αυτοκινητόδρομος που συνδέει την Καρύταινα με την Μεγαλόπολη. Στην περιοχή αυτή λειτουργούσαν στο παρελθόν πολλοί νερόμυλοι, ερείπια των οποίων σώζονται ακόμα. Η Καρύταινα έχει εντυπωσιακή εικόνα όταν την αντικρίζει ο επισκέπτης από μακριά. Παλαιότερα απεικονιζόταν στην μία πλευρά του χαρτονομίσματος των 5.000 δραχμών. Ο συγγραφέας Νίκος Καζαντζάκης, όταν την επισκέφθηκε, την χαρακτήρισε Τολέδο της Ελλάδας.

Λούσιος ποταμός

Ο Λούσιος είναι ποταμός της Πελοποννήσου, παραπόταμος του Αλφειού, με μήκος περίπου 23 χιλιομέτρων. Σύμφωνα με την παράδοση πήρε το όνομα αυτό επειδή στα νερά του έλουσαν τον νεογέννητο Δία οι νύμφες Νέδα, Αγνώ και Θεισόα. Οι πηγές του βρίσκονται στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής, κοντά στο χωριό Καλονέρι και νοτιότερα στην περιοχή της αρχαίας Θεισόας.

Ο Λούσιος, αφού περάσει δυτικά της Δημητσάνας, όπου υπάρχει το Υπαίθριο Μουσείο Υδροκίνησης, διασχίζει ένα εντυπωσιακό φαράγγι μήκους 15 χιλιομέτρων και πλάτους περίπου 2 χιλιομέτρων, προτού καταλήξει στον Αλφειό, κοντά στην Καρύταινα. Στις δύο πλευρές του φαραγγιού βρίσκονται δύο ιστορικές μονές, η Μονή Φιλοσόφου και η Μονή Προδρόμου. Το φαράγγι χαρακτηρίστηκε, το 1997, περιοχή ενιαίου αρχαιολογικού χώρου και προστατεύεται από το υπουργείο Πολιτισμού.

Από τη δυτική πλευρά του φαραγγιού περνάει το εθνικό μονοπάτι 32, το οποίο ξεκινάει από τη Βυτίνα και καταλήγει στο Γύθειο. Ο Λούσιος προσφέρεται για εναλλακτικό τουρισμό (πεζοπορία, κανόε-καγιακ και ράφτινγκ).

Χιονοδρομικό κέντρο Οστρακίνας

Στην ψηλότερη κορυφή του Μαινάλου, σε ύψος 1980 μέτρων, λειτουργεί το Χιονοδρομικό Κέντρο της Οστρακίνας. Το χιονοδρομικό κέντρο του Μαινάλου το οποίο σήμερα μπορεί, όχι μόνο να φιλοξενήσει, αλλά και να ικανοποιήσει και τους πιο απαιτητικούς φίλους του σκι. Για την εξυπηρέτηση των χιονοδρόμων υπάρχουν 4 αναβατήρες που μεταφέρουν τους σκιέρ στις 8 πίστες του χιονοδρομικού κέντρου. Υπάρχουν εκπαιδευτές για τους αρχάριους, κατάστημα ενοικίασης εξοπλισμού σκι και σνοουμπορντ και καφέ. Η μικρή απόσταση από την Τρίπολη, μόνο 25 χλμ και από την Αθήνα, λιγότερο από 2 ώρες διαδρομή, παρέχει στην Οστρακίνα προνομιακή θέση έναντι των άλλων χιονοδρομικών κέντρων της Ελλάδος.

ARCADIA
RESORT

Μοναστήρια

Ιερά μονή Φιλοσόφου

Νότια της Δημητσάνας σε κοίλωμα βράχου της χαράδρας που διαρρέει ο Λούσιος ποταμός βρίσκεται ερειπωμένη μια από τις αρχαιότερες και ιστορικότερες μονές της Ελλάδας, η παλιά Μονή της Παναγίας Φιλοσόφου. Είναι κτίσμα του 963 μ.Χ. και ιδρύθηκε από τον Ιωάννη Λαμπαρδόπουλο - Φιλόσοφο και Πρωτοκρίτη του Νικηφόρου Φωκά. Είχε χαρακτηριστεί σταυροπηγική. Σήμερα διατηρείται αυτό το μικρό εκκλησάκι της Βυζαντινής τεχνοτροπίας του 10ου αιώνα με τις τοιχογραφίες του.

Κοντά στα ερείπια της παλιάς μονής βρίσκεται η Νέα Μονή Φιλοσόφου που υπήρχε προ του 1691. Σώζεται μόνο η εκκλησία της βυζαντινής τεχνοτροπίας με πλούσια εικονογράφηση. Στη μονόπορη, έτσι λέγεται η περιοχή της παλιάς μονής, και σε όλο το νότιο μήκος της χαράδρας του Λουσίου υπήρχαν σπηλιές και σειρά ασκηταριών που καταστράφηκαν από τις επιδρομές των Σλάβων τον 7ο και 8ο αιώνα.

Η περιοχή αναδείχτηκε σαν κέντρο παιδείας και πνευματικής καλλιέργειας την περίοδο της τουρκοκρατίας όπου λειτουργούσε Κρυφό Σχολειό. Εβδομήντα (70) αρχιερείς και επτά (7) Πατριάρχες μαθητεύσαν στο "Κρυφό Σχολειό" της Δημητσάνας. Από τη Δημητσάνα υπάρχουν δυο διαδρομές για τη Μονή Φιλοσόφου και το Κρυφό Σχολειό. Η πρώτη, νότια της Δημητσάνας περνώντας από το Παλιοχώρι, μετά το μικρό γεφύρι του Λούσιου φτάνει ο επισκέπτης στη νέα Μονή Φιλοσόφου στην οποία μένει μόνιμα ένας καλόγηρος. Η δεύτερη, ακολουθώντας το δρόμο νοτιοδυτικά μετά τη Ζάτουνα περνώντας το χωριό Μάρκου φτάνει στη νέα Μονή Φιλοσόφου. Μέρος των δυο διαδρομών είναι χωματόδρομος σε καλή κατάσταση.

Η επίσκεψη στην ευρύτερη περιοχή αποζημιώνει τον επισκέπτη αφού του δίνεται η ευκαιρία να περπατήσει στα καλντερίμια της Δημητσάνας, να επισκεφτεί τη βιβλιοθήκη και το κάστρο της. Να γνωρίσει το Ζυγοβίσι, τη Στεμνίτσα, τη Ζάτουνα, τον παραδοσιακό οικισμό του Βλόγγου με την απεριόριστη θέα, τα μοναστήρια Αιμυαλών και το ληνό των Κολοκοτρωναίων, του Τιμίου Προδρόμου, το Καλάμι, τους μπαρουτόμυλους, το μουσείο υδροκίνησης, να αγναντέψει την Κλινίτσα και να δει το σταυρό του Κολοκοτρώνη.

Ιερά μονή επάνω Χρέπας

Σε απόσταση 10χλμ. από την Τρίπολη, σε μια υπέροχη τοποθεσία μέσα στα έλατα βρίσκεται το ιστορικό μοναστήρι της Επάνω Χρέπας (Χρέπα =σλαβική λέξη και σημαίνει σωρός). Η μονή κτίστηκε το 1100μ.Χ. σε υψόμετρο 1280μ. Είναι το ψηλότερο μοναστήρι της Πελοποννήσου και ονομάζεται μπαλκόνι της Τρίπολης για την θέα που έχει. Σύμφωνα με την παράδοση η θαυματουργική εικόνα που έχουμε σήμερα στο τέμπλο βρισκόταν αρχικά στον Άγιο Γεώργιο της Τρίπολης. Έφυγε όμως από εκεί και την βρήκαν στη σπηλιά της Επάνω Χρέπας. Τρεις φορές την πήραν και την έφεραν πίσω και εκείνη βρισκόταν πάλι στη σπηλιά. Έτσι κτίσανε αρχικά εκκλησία και τοποθέτησαν την εικόνα στο τέμπλο και στη συνέχεια κτίσανε το μοναστήρι, που από το 1935 μετατράπηκε σε γυναικείο.

Το σημερινό καθολικό της Μονής είναι μια καμαροσκεπαστή Βασιλική αλλά η μορφή της με προσθήκες και μετατροπές έχει απομακρυνθεί από τον αρχικό της τύπο. Η στέγη εσωτερικά είναι καμαροσκέπαστη, εξωτερικά είναι μονόκλιτη, σκεπασμένη αρχικά με κεραμίδια. Το καθολικό είναι αγιογραφημένο αλλά οι περισσότερες αγιογραφίες έχουν καταστραφεί από την υγρασία. Η Μονή άγνωστο πότε έγινε σταυροπηγιακή. Το προνόμιο αυτό ανανεώθηκε πολλές φορές.

Η θέση της Μονής δεν της εξασφάλισε ποτέ ησυχία. Κρυμμένη μέσα στα έλατα αποτέλεσε ξακουστό λημέρι του Εικοσιένα για τους κλέφτες και τους αρματολούς. Τα δραματικά γεγονότα στην πολιορκία της Τρίπολης, η καταστροφή των επαναστατών του 1770, η εξόντωση των Αλβανών το 1779, τα συμβάντα της Επανάστασης μέχρι Ιμπραήμ σφράγισαν και τη δική της μοίρα. Κατά την Τουρκοκρατία γνώρισε πολλές λεηλασίες και επιδρομές αλλά η Παναγία πάντα τιμωρούσε τους Τούρκους. Στη Μονή αυτή την παραμονή της Άλωσης της Τριπολιτσάς ο παπαγιώργης Τσιλιμίγκρας ο Περθωρίτης (Περθώρι:ιστορικό χωριό 5 χλμ. κάτω από τη Μονή προς την Τρίπολη), ο λεγόμενος Πουρνάρας λόγω του σκληροτράχηλου, ευλόγησε με την εικόνα της Παναγίας τον αγώνα. Ο παπαγιώργης Τσιλιμίγκρας είναι εκείνος, που με 85-90 Περθωριώτες ακολούθησε πρώτος τον Παπαφλέσσα και έπεσαν όλοι ηρωικά στο Μανιάκι. Σ' αυτό το μοναστήρι είχε ως επί το πλείστον το παρατηρητήριο του ο Γέρος του Μωριά και οι Περθωριώτες βοσκοί παρακολουθούσαν τις κινήσεις των Τούρκων και με καπνούς ειδοποιούσαν τους αγωνιστές. Στο μοναστήρι λειτουργούσε και κρυφό σχολείο. Και κατά την Κατοχή όμως πέρασε πολλές δοκιμασίες από τους κατακτητές.

Η Μονή εορτάζει του Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου), όπου γίνεται μεγάλη πανηγυρης, της Παναγίας (15 Αυγούστου) και στα παρεκκλήσια της Αγ. Παρασκευής και της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος.

Ιερά μονή Προδρόμου

Η Μονή του Προδρόμου είναι κτισμένη στη ρίζα ενός απότομου βράχου στην αριστερή πλευρά της χαράδρας του Λουσίου, κοντά στα πανέμορφα χωριά της Στεμνίτσας και της Δημητσάνας. Το τοπίο είναι επιβλητικό και θυμίζει Μετέωρα και Μέγα Σπήλαιο. Ο ναός του Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου είναι μονόκλιτη θολωτή βασιλική και κοσμείται με αξιόλογες αγιογραφίες. Τοιχογραφίες υπάρχουν και εκτός του ναού μαγνητίζοντας το βλέμμα κάθε επισκέπτη. Η μονή αυτή ως κοινόβιο μοναστήρι έγινε μάλλον στα μέσα του 16ου αι. αλλά από το 12ο αι. άκμαζαν στην περιοχή πολλά ασκητήρια με σπουδαιότερο αυτό του Τιμίου Προδρόμου. Επί τουρκοκρατίας (16ο αι.) τα ασκητήρια αυτά ενώθηκαν αποτελώντας τη Μονή. Από την αρχή της ίδρυσης έγινε σταυροπηγιακή.

Κατά την επανάσταση του 1821 η μονή αποτέλεσε καταφύγιο και νοσοκομείο για τους αγωνιστές. Το 1834 η μονή διαλύθηκε λόγω ενός διατάγματος περί διάλυσης μονών, που έχουν κάτω από 7 μοναχούς. Το 1838 όμως έγινε ανασύσταση της μονής και γνώρισε μεγάλη ακμή υλική και πνευματική. Σήμερα στη μονή λειτουργεί εργαστήριο ζωγραφικής και ραπτικής ιερών ενδυμάτων και υπάρχει μια αξιόλογη συλλογή 1000 περίπου βιβλίων. Η μονή του Προδρόμου, συνεχίζοντας τις παλιές παραδόσεις, αποτελεί θρησκευτικό και πνευματικό κέντρο της περιοχής. Το πλήθος των επισκεπτών, που συρρέει κάθε χρόνο είναι τεράστιο, γιατί εκτός από την πνευματική ανάταση, που προσφέρει η μονή είναι κτισμένη σε ένα τοπίο απεριόριστης ομορφιάς, πάνω σε επιβλητικούς βράχους, μέσα σε οργιώδη βλάστηση και από κάτω να ακούγεται το βουητό των νερών του ποταμού Λούσιου.

Αγία Θεοδώρα

Το εκκλησάκι της Αγίας Θεοδώρας βρίσκεται κοντά στο χωριό Βάστα της Μεγαλόπολης. Είναι κτίσμα πιθανόν του 12ου αιώνα. Η παράδοση αναφέρει πως το θαύμα της Φύσης έχει σχέση με το μαρτύριο της Αγίας. Ποιο όμως είναι το θαύμα της φύσης; Ένα μικρό εκκλησάκι που το αγκαλιάζουν δεκαεπτά (17) δέντρα. Τα κλαδιά τους ξεφυτρώνουν από τη σκεπή ενώ οι ρίζες τους, που δε φαίνονται, περνούν μέσα από τους τοίχους του για να καταλήξουν στο έδαφος. Είναι βέβαιο πως αν ανθρώπινος παράγοντας παρέμβει για να κόψει τα δέντρα ή να βελτιώσει κάτι στο εκκλησάκι, το κτίσμα θα καταστραφεί. Το άφθονο νερό που τρέχει στο ποταμάκι κάτω από την εκκλησία ποτίζει τα δέντρα. Και τα δυο μαζί, ποτάμι και δέντρα, είναι η ευχή της Αγίας Θεοδώρας που όπως λέγεται παρακάλεσε στην προσευχή της λίγο πριν μαρτυρήσει "τα μαλλιά μου να γίνουν δέντρα και το αίμα μου ποτάμι για να τα ποτίζει." Γιορτάζει στις 11 Σεπτεμβρίου κάθε χρόνο. Χιλιάδες προσκυνητές επισκέπτονται το εκκλησάκι για να προσκυνήσουν και να θαυμάσουν αυτό το μοναδικό σύμπλεγμα. Για να φτάσει ο επισκέπτης στην Αγία Θεοδώρα, ξεκινώντας από την Τρίπολη, παίρνει το δρόμο για Καλαμάτα. 9 χλμ μετά τη Μεγαλόπολη ακολουθεί το δρόμο προς Ίσαρι - Βάστα. Τα τελευταία έξι χιλιόμετρα του δρόμου, μέχρι να φτάσει στην Αγία Θεοδώρα, θέλουν ιδιαίτερη προσοχή. Ο δρόμος είναι κατηφορικός με πολλές στροφές. Αποζημιώνεται όμως ο επισκέπτης από το μυστήριο που αντικρίζει στο όμορφο εκκλησάκι αλλά και από το κάλλος του τοπίου με την οργιώδη βλάστηση και τα γάργαρα νερά.

Ιερά μονή Κερνίτσας

Κατά το μεσαίωνα ήκμασε ΒΔ της Βυτίνας μία πόλη με το όνομα Κερνίτσα. Από την πόλη αυτή πήρε το όνομα το μοναστήρι. Σύμφωνα με τις πηγές ιδρύθηκε το δωδέκατο αιώνα, πρόκειται για Σταυροπηγιακή Μονή και κτίστηκε από τους: Δήμο, Θεόφιλο, Συνοδινό, από την Κερνίτσα κατά τη βασιλεία του Ανδρόνικου του Παλαιολόγου το 1105. Η Μονή είναι αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου.

Στο πέρασμα των αιώνων γνώρισε μεγάλες ληλασίες. Πολλά χειρόγραφα κήκαν και κειμήλια μεγάλης αξίας χάθηκαν όπως π.χ. ένα πολύτιμο χρυσό Ευαγγέλιο. Κατά την Επανάσταση του 1821 δέχτηκε 7 φορές την επιδρομή του Ιμπραήμ. Πάντα όμως βοηθούσε και περιέθαλπε τους αγωνιζόμενους. Με ταλαιπωρίες και αγώνες έζησε για έναν αιώνα η Μονή σαν ανδρική. Από το 1680 λειτούργησε και ήκμασε εκεί κρυφό σχολείο. Ιδρύθηκε πρώτα κατώτερο σχολείο και μετά μέση και ανώτερη σχολή. Μετά την επανάσταση ενίσχυσε και οικονομικά την Παιδεία, τα Ιερατικά σχολεία, τη σχολή της Χάλκης κ.α. Το 1940 η Μονή μετατράπηκε σε γυναικεία. Από το 1952 κυριάρχησε η μορφή της ηγουμένης Μαγδαληνής από το Βαλτεσινικό Γορτυνίας. Στον περίβολο της Μονής ανατολικά είναι κτισμένος στην κεφαλή ενός βράχου ο Βυζαντινός Ναός της Κερνίτσας όπου βρίσκεται και η θαυματουργική εικόνα. Τιμάται στο όνομα της Παναγίας και εορτάζεται στις 15 Αυγούστου. Οι κυριότεροι ναοί της ενορίας Κερνίτσης είναι 1) της Παναγίας 2) του Τιμίου Προδρόμου 3) του Αγ. Νικολάου και 4) των Ταξιαρχών. Πρόκειται για ένα ναό αριστούργημα τέχνης με καλλιτεχνικό ξυλόγλυπτο τέμπλο. Η "Εύρεση" ,ένα κατανυκτικό παρεκκλήσιο όπου βρέθηκε η θαυματουργική εικόνα μετατράπηκε σε παρεκκλήσιο των Αγ. Πάντων. Αξίζει να σημειωθεί ότι με τη βοήθεια της Παναγίας έχουν γίνει πολλά θαύματα σε άτομα με ανίατες ασθένειες και σοβαρές ψυχοπάθειες. Κάθε επισκέπτης λοιπόν μπορεί να συνδυάσει το προσκύνημα σε αυτό το ιστορικό μοναστήρι με επίσκεψη στην ελατοσκέπαστη γειτονική Βυτίνα.

NYMFEASIA

ARCADIA
RESORT

Σπήλαια

Σπήλαιο Κάβρια

Το σπήλαιο βρίσκεται σε απόσταση 1 χλμ. από τον οικισμό Κάβρια, στο νοτιοδυτικό άκρο της πεδιάδας της Αρχαίας Μαντινείας. Αποτελεί τμήμα ενός συστήματος ενεργών και ανενεργών καταβόθρων. Μπροστά από την είσοδό του βρίσκονται τρεις καταβόθρες, τις οποίες περικλείει πέτρινο φράγμα ημικυκλικού σχήματος. Εντός του σπηλαιίου έχει εντοπιστεί ανθρώπινο οστεολογικό υλικό, το οποίο σύμφωνα με ορισμένους ερευνητές, προέρχεται από άτομα που πνίγηκαν κατά τη διάρκεια πλημμύρας του σπηλαιίου κατά τους ιστορικούς χρόνους. Το σπήλαιο χρησιμοποιήθηκε από τον άνθρωπο κατά τα νεολιθικά, ελληνιστικά χρόνια και στον 4ο-6ο αιώνα μΧ.

Σπήλαιο των λιμνών

Στο χωριό Καστριά της Αχαΐας 60 χλμ. από την ΤΡΙΠΟΛΗ και 9 χλμ. από την Κλειτορία βρίσκεται το ξακουστό "Σπήλαιο των Λιμνών". Είναι ένα σπάνιο δημιούργημα της φύσης. Εκτός από τους λαβυρινθώδεις διαδρόμους, τις μυστηριώδεις στοές και τους παράξενους σταλακτιτικούς σχηματισμούς το "Σπήλαιο των Λιμνών" έχει κάτι το αποκλειστικά δικό του, που δεν υπάρχει σε άλλα γνωστά σπήλαια. Είναι οι αλλεπάλληλες κλιμακωτές και μάλιστα σε τρεις ορόφους λίμνες του, που το καθιστούν μοναδικό στο είδος του στον κόσμο. Είναι παλαιά κοίτη υπόγειου ποταμού με εξερευνημένο μήκος 1980 μέτρα. Τον χειμώνα που λιώνουν τα χιόνια το σπήλαιο μετατρέπεται σε υπόγειο ποταμό με φυσικούς καταρράκτες. Κατά τους θερινούς μήνες ένα τμήμα του σπηλαιίου ξηραίνεται και αποκαλύπτονται πρωτότυπες δαντελωτές λιθωματικές λεκάνες και φράγματα ύψους μέχρι και 4μ. Το υπόλοιπο σπήλαιο διατηρεί μόνιμα νερά σε 13 γραφικές λίμνες.

Το αξιοποιημένο μήκος του σπηλαιίου προς το παρόν ανέρχεται σε 500 μέτρα. Περιλαμβάνει εγκατάσταση καλλιτεχνικού φωτισμού. Ο επισκέπτης μπαίνει στο σπήλαιο από τεχνητή σήραγγα, που καταλήγει κατ' ευθείαν στο δεύτερο όροφο. Οι διαστάσεις του τμήματος αυτού προκαλούν δέος, έκσταση, θαυμασμό. Η διάβαση των λιμνών γίνεται από υπερυψωμένες τεχνητές γεφυρούλες. Στο κάτω όροφο του σπηλαιίου βρέθηκαν απολιθωμένα οστά ανθρώπου και διαφόρων ζώων, μεταξύ των οποίων και ιπποπόταμου. Το τμήμα αυτό προορίζεται για βιοσπηλαιολογικό εργαστήριο διεθνούς προβολής.